

HOUT MOET

Een gestolen woordspeling hout moet houd moed

Aan de Maaltijd van de Heer ontvangen wij allereerst wat God ons schenkt.
Zijn trouw, de liefde van Christus, vergeving, verzoening.
Gods gave aan ons.

“Ik spoor je aan het vuur brandend te houden van de gave die God je schonk”,
schrijft Paulus in 2 Timoteüs 1: 6. Het begint bij wat God ons schenkt.
Maar kennelijk moet er ook van onze kant zo nu en dan hout op het vuur.
Soms ligt dat voor het grijpen, soms moet je het van ver gaan halen.
Hoe houd je het vuur van je geloof brandend?
Wat inspireert en voedt, wat geeft moed en brandstof?

Daniel Lohues (van wie we de woordspeling gestolen hebben) heeft rond die vraag een prachtig nummer geschreven. Het staat op zijn cd 'Hout moet' en heet 'Holt veur op 't vuur'.

*Toe'j klein waarn dacht ie der nooit bij nao,
as 't koald was buuten dan was't binnen warm
Mar nou moe'j 't zelf doen, 't blef starbenskaold a'j zitten blieben zunder te stoken.*

A'j 't nie dreuge naost de deur hebben liggen dan moe'j 't bos in, soms diep 't bos in, veur holt veur op't vuur.

*Vloerverwarming of cv, daor giet 't niet umme, dat bedoel ik niet nee.
Liefde, de liefde daor komp 't op an, as dat vuurtie altied mar branden blef.*

*A'j 't nie dreuge naost de deur hebben liggen dan moe'j 't bos in, soms diep 't bos in, veur holt veur op't vuur.
Want de vlam mag niet uut gaon, smeulen mag best. As't mar an blef, as't vuur mar anblef.
Dus op zuuk naor holt, want anders wordt 't kaold.*

*'t Bos kan barre duuster weden, mar trek joe niks an van wolven en beern
En be' j te bescheiden of domweg te lui, dan giet 't mooiste holt naar de verkeerden.*

Wat inspireert en voedt, wat geeft moed en brandstof?

Waar haal je het hout vandaan?

Juist nu, in tijden van corona, van beperkingen, van lockdown.

Als we, om met Lohues te spreken, het hout niet meer droog naast de deur hebben liggen
en diep het bos in moet.

Waar halen we als kerk de moed vandaan om door te gaan,
nu ons vieren zoveel beperkingen kent, en we elkaar nauwelijks nog ontmoeten?

Zien we nog, ervaren we nog wat God ons schenkt?

En hoe dragen we als gemeente van Christus nu nog hout aan voor elkaar,
voor de ander die de kracht niet heeft om zelf op zoek te gaan,
voor wie verdwaalt in het bos, en zich verloren voelt,

als de storm en regen van deze tijd iemands hout steeds weer overhoop gooien en nat maken?

Wat geeft jou moed?